

& proinde hæc ratio aduersatur quominus credatur esse scientia. Caterum nunquid scientia quidem non est, sed opinio? At si habet incontinens opinionem, vituperandus non erit. Non si mali aliquid, nõ exactè sciens planèque cognoscens, sed opinatus agat, venia dignus videatur, quòd voluptati sese dederit, & mala quæ sunt fecerit, cum nesciret exactè haud mala ea esse, sed opinaretur saniam. At quos venia dignos esse scemus, eos neutiquam reprehendimus. Et proinde si opinionem habet incontinens, vituperandus non erit. Atqui vituperandus est. Huiusmodi rationes ambiguitatè obijciunt: quandoquidem quæ scientiam esse negauerunt, absurdum quiddam euenire compellunt: & quæ ne opinionem quidem, pariter aliena euenire ostendunt. Verùm & dubitauerit hic quispiam, quòd quia temperans, & continens esse videatur, temperantia futuræ sint vehementes cupiditates: Quòd si continens erit, vehementibus agi cupiditatibus opus fuerit. Neque enim continentè dixeris, qui mediocres compescat cupiditates. Quòd si vehementes cupiditates non habeat, ne temperans quidem erit. Neque enim temperans, qui nullo modo agitur à cupiditatibus. Ambiguitatem quoque talia mouent. Contingit siquidem exinde rationibus, incontinentem quandoque fore laudabilem, & vituperabilem continetem. Sit namque quispiam, inquit, in ratioeinando hallucinatus, vt ratiocinanti, quæ honesta sint, mala videantur, ac cupiditate ad honesta ducatur. Ratio quippe agere non permittit: ac cupiditate allectus, ager. talis enim est incontinens. Aget ergo honesta: cupiditas nanque talia adducit. sed ratio prohibebit: ratiocinio siquidem honestorum hallucinabatur. Is igitur incontinens quidem erit, veruntamen laudabilis: nam quatenus honesta peragit, laudabilis: absurdum id profectò euenit. Rursus hallucinetur interim ratiocinio, & honesta, ei minimè honesta esse videantur: ac cupiditate ad honesta ducatur. Continens nimirum est concupiscens quidem, sed non peragès id ob rationem. Itaque qui ratiocinando ab iis quæ sunt honesta aberrat, prohibebitur agere quæ concupiscit: prohibebitur ergo honesta agere, ad hæc siquidè adduxit cupiditas. Verùm cum honesta agere oportuerit, non agens vituperandus est. Ergo continens quandoque erit vituperandus. Id quod valde dictu absurdum contigerit. Vtrum verò incontinentia, & incontinens, in cunctis,

A σκώτατον. ὡςτε πάλιν ὁ λόγος εἶπ' ἐναντιότητι τῆ μη εἶν' ὀπισθήμιον. ἀλλ' ἄρα γε ὀπισθήμιον μὲν οὐ, δόξα δέ; ἀλλ' εἰ δόξαν ἔχει ὁ ἀκρατής, ἴκα αὖ εἴη ψεκτός. εἰ γδ φαῦλον τὸ ψεφθεῖν μὴ ἀκριβῆως εἰδῶς, ἀλλὰ δόξασζον, συζητήμιον αὖ τις ὑποδείξει. ὁμοίως τῆ ἠδονῆς, καὶ ψεφθεῖν τὰ φαῦλα, μὴ ἀκριβῶς εἰδῶτα ὅτι οὐ φαῦλά εἰσιν. ἀλλὰ δόξασζοντα. οἷς δέ γε συζητήμιον ἔχουμι, τοῦτοις εἰ ψεφθῶμι. ὡςτε ὁ ἀκρατής, εἰ ποὺ δόξαν ἔχει, ἴκα ἔσται ψεκτός: ἀλλ' ἔστι ψεκτός. οἱ δὲ τοιούτοις λόγοις ὑποδείξει πῶς οὐκ ἔστι μὲν γδ ἴκα ἔρασαν εἶν' ὀπισθήμιον. ἀποποιῶν τὴ γδ συμβαίνει: οἱ δὲ πάλιν οὐ δὲ δόξαν. καὶ γδ οὗτοι ἀποποιῶν τὰ πάλιν ἐποιοῦν συμβαίνει. ἀλλὰ δὴ, καὶ ταῦτ' αὖ τις ὑποδείξει. ὅτι γδ ὁμοίως ὁ σώφρων καὶ ἔγκρατής εἶν', πότισρον τῆ σώφρονος τὴ ποιήσεσσι σφοδρὰς ὀπιθυμίας: εἰ μὲν οὖν ἔσται ἔγκρατής, σφοδρὰς δειψῆς ἔχειν αὐτὸν ὀπιθυμίας. οὐ γδ αὖ εἴποιε ἔγκρατής, ὅστις ματερίαν ὀπιθυμιῶν κερταῖ. εἰ δὲ γε σφοδρὰς μὴ ἔξει εἰσπιθυμίας, ἴκα ἔσται σώφρων. οὐ γδ σώφρων ἔσται ὁ μὴ ὀπιθυμῶν, καὶ δὲ πείρων οὐδέν. ἔχδ δὲ καὶ τὰ ποσαῦτα πάλιν ὑποδείξει. συμβαίνει γδ εἰς τὸ λόγων, καὶ τὸν ἀκρατὴ ποτε ἐπαγενοτὸν εἶν', καὶ τὸν ἔγκρατὴ ψεκτόν. ἔστω γὰρ τις φησὶ διημερητικῶς τῆ λογισμῶν, καὶ δικαίως αὐτῆ λογισμῶν τὰ καλὰ εἶν' φαῦλα. ἢ δὲ ὀπιθυμία ἀγῶτα ὅτι τὰ καλὰ. ἐποιοῦ ὁ μὲν λόγος ἴκα εἰσφ' ὀψεφθεῖν, ὑπὸ δὲ τῆς ὀπιθυμίας ἀγῶτῆρος ψεφθεῖται τοιούτος γδ ὡς ὁ ἀκρατής: ψεφθεῖ εἰ ἄρα τὰ καλὰ. ἢ γδ ὀπιθυμία ὅτι ταῦτα ἀγῶτα. ὁ δὲ λόγος κωλύσει διαμαρτυνῶν γδ τῆ λογισμῶν τῆ καλῶν. ἐποιοῦ εἶπ' ἀκρατής μὲν ἔσται, ἐπαγενοτὸς μὲν τις. ἢ γδ ψεφθεῖ τὰ καλὰ, ἐπαγενοτὸς ἀποποιῶν δὴ τὸ συμβαίνει. πάλιν δὲ αὖ διαμαρτυνῶν τῆ λόγων, καὶ τὰ καλὰ αὐτῆ μὴ δικαίως καλὰ εἶν'. ἢ δὲ ὀπιθυμία ἀγῶτα ὅτι τὰ καλὰ. ἔγκρατής μὲν γε ὅστις ὀπιθυμῶν μὲν, μὴ ψεφθεῖται δὲ ταῦτα διὰ τὸν λόγον. ἐποιοῦ ὁ διαμαρτυνῶν τῆ λόγων τὸ καλῶν, κωλύσει ὡν ὀπιθυμῶν ψεφθεῖται κωλύει ἄρα τὰ καλὰ ψεφθεῖται. ὅτι ταῦτα γδ ἢ ὀπιθυμία ἢ γὰρ. ὁ δὲ γε τὰ καλὰ μὴ ψεφθεῖται, δέον ψεφθεῖται, ψεκτός. ὁ ἄρα ἔγκρατής ἔσται ποτε ψεκτός. ἀποποιῶν δὴ καὶ οὕτω τὸ συμβαίνει. πότισρον δὲ ἢ ἀκρατῆ καὶ ὁ ἀκρατής ἐν ἀπασιν ἔσται, καὶ ποτ'